

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **V. V. D.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, č. j. 13 A 48/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2024, č. j. OAM-4977-46/PP-2023, zamítl žalobcovu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť shledal důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný zároveň žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud poukázal na rozsáhlou a závažnou trestnou činnost žalobce, který byl v minulosti opakovaně odsouzen za majetkovou a hospodářskou trestnou činnost, přičemž naposledy mu byl uložen výjimečný trest odnětí svobody v trvání 12 let za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, kterého se dopustil jako člen organizované skupiny při pěstování a distribuci konopí ve velkém rozsahu. Žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn v únoru roku 2023 se sedmiletou zkušební dobou. Podle městského soudu žalobcovo jednání nepředstavovalo ojedinělé vybočení z řádného života, nýbrž vykazovalo znaky dlouhodobého a vědomého porušování právních předpisů s vidinou majetkového prospěchu. Městský soud se dále ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce představuje skutečné a aktuální ohrožení veřejného pořádku, což dokresluje i jeho chování

po podmíněném propuštění, jelikož nerespektoval uložené výjezdní příkazy a v rámci správního řízení uváděl nepravdivé údaje, které byly vyvráceny výpovědí jeho družky. Městský soud rovněž připomněl dřívější zjištění o účelovosti žalobcem uzavřeného manželství.

[3] Městský soud se dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zejména s ohledem na nejlepší zájem jeho dětí. Dospěl k závěru, že zájem státu na ochraně veřejného pořádku a předcházení kriminalitě v tomto případě převažuje. Městský soud zdůraznil, že žalobcova družka péči o děti zvládala i po dobu devítiletého výkonu trestu žalobce a kontakt s rodinou lze udržovat i na dálku či formou návštěv v zemi původu. Městský soud neshledal v rodinných poměrech žalobce žádná specifika, která by zakládala nepřiměřenost zásahu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel především namítal, že se městský soud dostatečně a přezkoumatelně nevypořádal se žalobní námitkou týkající se narušení veřejného pořádku. S odkazem na judikaturu krajských soudů i Nejvyššího správního soudu dále uvedl, že samotné předchozí odsouzení a běh zkušební doby nemají vypovídající hodnotu o možném ohrožení veřejného pořádku v budoucnu. Podle stěžovatele existují případy cizinců s mnohem vyššími tresty, kterým byl pobyt povolen. V jeho případě jde o podstatně méně závažnou situaci.

[6] Stěžovatel dále nesouhlasí s městským soudem, že by hrozba pro veřejný pořádek měla být dovozována z jeho celkové trestní minulosti. Zdůraznil, že první dva skutky jsou z let 2000 a 2001 a v posledním případě, byť mu byl uložen trest 12 let, došlo ke spáchání skutku již před 13 lety. Od té doby je již 3 roky na svobodě, žije řádným životem a stará se o děti, které jsou na něm závislé. Stěžovatel k tomu dodává, že jeho dřívější jednání bylo pouze ojedinělým excesem.

[7] Městský soud podle stěžovatele rovněž nedostatečně posoudil námitku ohledně nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Má za to, že městský soud i správní orgány řádně nezjistily skutkový stav a nedostatečně odůvodnily své úvahy. Stěžovatel zdůraznil, že v České republice žije již 31 let, hovoří českým jazykem a je plně integrován. Zamítnutí žádosti má podle něj fatální dopad do psychiky jeho nezletilé dcery (občanky ČR), která ho bere za svůj vzor. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že i v případě závažné trestné činnosti může právo na ochranu soukromého a rodinného života převážit nad veřejným zájmem.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se v nyní projednávané věci, na rozdíl od stěžovatelem odkazované judikatury, podrobně zabýval jeho aktuálním chováním po propuštění z výkonu trestu. Skutkový stav zjišťoval prostřednictvím pobytové kontroly, výslechu stěžovatele i zprávy vězeňské služby. Zdůraznil, že od propuštění stěžovatele z výkonu trestu uplynula vzhledem k délce stanovené zkušební doby (7 let) příliš krátká

pokračování

doba na to, aby bylo možné konstatovat jeho nápravu. Předchozí trestnou činnost, byť částečně zahlazenou, nelze pominout, neboť spolu s nerespektováním výjezdních příkazů a dřívějším účelovým uzavřením manželství dokládá stěžovatelův přetrvávající negativní postoj k právnímu řádu. Zásah do rodinného života žalovaný považuje za přiměřený, neboť děti stěžovatele jsou již ve věku snížené závislosti na otci (16 a 20 let), bez jehož přítomnosti navíc po dobu devíti let standardně fungovaly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve přijatelností kasační stížnosti (v dané věci rozhodovala u městského soudu samosoudkyně). Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, je třeba ji odmítnout pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Pro věcný přezkum by bylo nutné, aby řešená právní otázka měla přesah nad rámec konkrétního případu z důvodu (1) neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury nebo (2) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Žádná z těchto podmínek zde splněna není, a kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[10] Argumentace stěžovatele svým obsahem předně míří na nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal se žalobní námitkou stran existence důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku stěžovatelem a že nedostatečně posoudil námitku ohledně nevypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců ze strany žalovaného.

[11] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je za nepřezkoumatelný považován rozsudek, ze kterého není patrné, jaký skutkový stav vzal orgán rozhodující ve věci za rozhodný, jakým způsobem postupoval při utváření právního závěru a proč považuje argumentaci účastníka řízení za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, obdobně též nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06).

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že požadavkům ustálené judikatury na přezkoumatelnost napadený rozsudek dostál. Městský soud své závěry dostatečně vysvětlil a odůvodnil, proč považuje žalobní námitky za liché. Z napadeného rozsudku je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval platnou právní úpravu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vyložil své úvahy stran naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že žalovaný v souladu s judikaturou nevyšel pouze z toho, že se stěžovatel v minulosti dopustil trestné činnosti, ale hodnotil i jeho aktuální situaci a následné chování po propuštění z výkonu trestu.

[13] Městský soud rovněž přezkoumatelně posoudil námitku ohledně postupu žalovaného při aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechna relevantní zákonná kritéria i nejlepší zájem nezletilého dítěte. Městský soud přitom přiléhavě poukázal na to, že žalovaný vzal v úvahu rodinnou situaci stěžovatele, včetně skutečnosti, že jeho nezletilá dcera je českou občankou, avšak současně vyhodnotil míru její závislosti na stěžovateli i fakt, že stěžovatelova partnerka péči o děti bez objektivních potíží zvládala i v době jeho dlouholetého výkonu trestu odnětí svobody. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje ani skutečnost, že městský soud odkázal na závěry žalovaného a ztotožnil se s nimi. Je-li totiž napadené správní rozhodnutí řádně odůvodněno, je přípustné, aby si městský soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil. V duchu zásady hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené závěry (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, či usnesení NSS ze dne 4. 2. 2025, č. j. 10 Azs 268/2024-37).

[14] Přijatelnost kasační stížnosti nezakládají ani námitky směřující proti věcnému posouzení existence důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalovaného a městského soudu. Výkladem pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS. Důvodnému nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku při posuzování žádostí o přechodný pobyt dle zákona o pobytu cizinců se pak opakovaně věnoval např. v rozsudcích ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Azs 267/2023-28, a usnesení ze dne 18. 9. 2025, č. j. 7 Azs 153/2025-55. Městský soud v uvedené věci postupoval v souladu s touto judikaturou, přičemž dospěl k závěru, že žalovaný své úvahy dostatečně individualizoval a přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem, z nichž u stěžovatele lze přetrvávající důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku dovodit (viz zejména odst. 24 až 29 napadeného rozsudku).

[15] Současně městský soud správně reflektoval závěry Nejvyššího správního soudu, že samotné spáchání trestné činnosti nemůže být „automatickým“ důvodem pro zamítnutí žádosti a vždy je třeba přihlídnout k závažnosti spáchané trestné činnosti, délce uloženého trestu a především posoudit, zda jsou tyto okolnosti důkazem osobního chování představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57). Namítá-li stěžovatel, že se od spáchání trestné činnosti před mnoha lety napravil a že se v jeho případě jednalo o ojedinělý a překonaný exces, nelze mu přisvědčit. Rozhodujícím faktorem pro závěr o aktuálnosti hrozby v nyní projednávané věci nebylo pouze samotné odsouzení stěžovatele k trestu odnětí svobody v trvání 12 let, ale především jeho osobní chování bezprostředně po podmíněném propuštění v roce 2023. Městský soud totiž uzavřel, že stěžovatel nerespektoval opakovaně uložené výjezdní příkazy a v rámci správního řízení uváděl nepravdivé údaje, přičemž stěžovatel proti těmto konkrétním závěrům v kasační stížnosti relevantním způsobem nebrojí a nijak je nevyvrací. S ohledem na specifika projednávané věci je proto nepřipadný i odkaz na judikaturu, o níž stěžovatel opírá svou argumentaci v kasační stížnosti.

pokračování

[16] Rovněž otázku posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho blízkých městský soud hodnotil v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28, ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, nebo ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75), jakož i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a dále rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Městský soud hodnotil jak přiměřenost zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak otázku poměřování stěžovatelových zájmů se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k přechodnému pobytu je v otázce posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života z povahy věci méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť v druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (rozsudky NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, a ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28).

[17] Městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyhodnotil konkrétní stěžovatelovu rodinnou situaci a správně uvedl, že zásah do jeho soukromého a rodinného života nepřevažuje nad závažností jeho celkového protiprávního jednání. Městský soud se rodinnou situací stěžovatele, jeho družky a dětí (zletilého syna a dcery ve věku blízkém dospělosti) zabýval dostatečně, přičemž správně dovodil, že nejlepší zájem nezletilého dítěte není v posuzované věci absolutní, zejména za situace, kdy rodina prokázala schopnost fungovat bez stálé přítomnosti stěžovatele po celou dobu jeho dlouholetého výkonu trestu odnětí svobody. Městský soud rovněž přiléhavě zdůraznil, že stěžovatel v průběhu řízení nepředestřel žádná specifika svého rodinného života (např. potřebu zvláštní nadstandardní péče), která by vyžadovala detailnější zkoumání ze strany správních orgánů. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že je v České republice plně integrován, neboť hovoří českým jazykem, jde o námitku nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Již žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 8) výslovně uzavřel, že stěžovatel český jazyk neovládá. Proti tomuto závěru však stěžovatel v žalobě nijak nebrojil, ač tak učinit mohl. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že toto tvrzení zároveň neodpovídá obsahu spisu, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení využíval služeb tlumočníka.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Jelikož je kasační stížnost nepřijatelná, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

David Hipšr
předseda senátu